

Títol

Fotografiant Àngels

Opta al premi de Narrativa curta

Pere Mulet Cerdà 2027

Premis Castellitx 2027

Mon padrí em contava que cada un tenim un àngel devora que ens feia anar per bon camí. Ho deia mig rient, com a de broma. Com si ens volgués dir que el teu vertader àngel de és ta consciència. Ets tu mateix. En aquests àngels custodis sempre se'ls representava nins o joves, rossos i amb els cabells llargs tot vestit de blanc i amb dues grans ales també blanques que li sortien a l'esquena per portar- nos si ens perdiem. També ens els imaginàvem com l'Arcàngel San Miquel amb una bona espasa a la ma per protegir- nos de la mala gent. Mai imaginàvem àngels dones, vellets ,calbs, negres o esquifits. Se veu que pel cel no necessiten menjar, o en tenen de sobra pensava jo aleshores. Ni sens va ocórrer mai que hi pogués haver-hi angeletes. El màxim que ens arribaren a dir era que els àngels no tenien sexe i com que no enteníem res ni ens crèiem tampoc massa cosa del que ens contaven , per que res tenia sentit, tot ho deixàvem com si fos una rondalla, una fantasia que tenia molt poc de real. Tot eren curolles de nostres padrins que ara ja s'han perdut. Cap de les persones que coneixia quan em vaig trobar amb el curiós fet que em va succeir ni feien mai menció ja al seu àngel si no fos per fer-ne qualque broma, o comentar qualque fet sortat, fortuït, o anecdòtic. Els àngels custodis restaven sols dins l'imaginari col·lectiu sols per sortir en comptades situacions on una persona pareixia ser protegida de forma sobrenatural de ben de veritat. Tant de bo que algun dels petits llucifers que portaven a fotografiar i que em giraven la tenda de dalt a baix posant ditades pels vidres o tocant el cul a na Cinta hagués tengut un àngel custodi devora que li pegués manotada a la primera malifeta. Aquella fotografia no admetia, però, cap dubte ni una. En un descuit i usant sals potàssiques oxigenades, exposades a l'aire massa temps, a darrera cada persona, hi apareixia una falua darrera o al costat. Era com un fantasma o persona, ben identificable parat allà com si fos un ca o un àngel guardià. I no, no era un reflex de la imatge original, era un altra persona que vagis vostès a saber, d'on havia sortit.

Vaig ampliar les fotos, en vaig fer més de les mateixes persones i d'altres i els resultats, per sorprenents que fos sempre eren els mateixos. Escèptic com som per naturalesa, incrèdul de mi, no vaig suposar mai que aquelles figures humanes fossin qualque cosa paranormal, però ja no m'ho vaig poder treure del cap. Ja a ca nostra i passada mitja nit, tombat en el llit per dir alguna cosa i

entre mig adormit, o mig en somnis s' hem mesclava fantasia i realitat obsessionat ja com estava sobre la naturalesa d'aquell fenomen.

Em venien records de petit quan ma mare em contava que les seves mestres de costura, Sor Miquela i Sor Aina els explicaven amb pels i senyals alguns fets dels Àngels custodis. Ens cintaven com havien salvat a un nin que havia caigut dins una cisterna o dins un torrent ple a vessar sense saber nedar. O de com n'havien tret un altre d'un incendi sense cap nafra. Em venien al cap programes sensacionalistes de la televisió on sempre el sonat i ben pagat de torn contava qualche fet que sortia del normal. Feien rialles de les beneitures que s'arribaven a amollar. Impossible que hi hagués gent així. Segur que els pagaven per fer comèdia, pensava aleshores quan els veia parlar d'àngels o d'esperits que no eren per res normals.

I si aquestes coses rares que surten fossin d'altre material que no se veu o se detecta en les fotografies normals i pel que fos ara sortissin a les fotos? Pensava jo sense saber ja si somniava o encara no dormia. Era gairebé impossible. No tenia explicació científica. Però si no era així, quina explicació tenia el fenomen?. Segur que estic suggestionat per tot el que em contaven de petit o per tota la beneitura que veig pel mon cada dia.

Per resoldre aquella qüestió d'una vegada i dormir l'endemà més tranquil sols calia pensar alguna solució per sortir del pas. Seguir fent fotos a gent coneguda, i llavors esperar si eren capaços d'identificar a la figura que sortia al darrera. Emprar llavors també la càmera del mòbil i jugar amb el programa a veure si identifica que punyetes eren aquelles figures gratuïtes que em sortien encara que jo no volgués. No si, crèdul encara seria jo que allò fos persona o fos persona coneguda. Al cap i a la fi tot seria sols seria una jugada de la llum o una simple anècdota fotogràfica. Tampoc havia de dir res a ningú, ben alerta, ni tan sols a na Cinta. Si algú se n'adonés del que se m' havia arribat a ocórrer la rialla de la colla seria bestial. Ja mels imagino:

- Es clepa de'n Benet cerca els seu àngel de la guarda. Ja, ja, ja. No el pot trobar mai, no en te, és un perdut. Ja, ja, ja.

- Deu cercar una pobra angeleta. Com que no n'hi ha cap que l' aguantí més de dos dies, n' ha de cercar una amb un poc de paciència que l' espolsi un poc. Ja, ja, ja.

...ei Benet, i per que no me'n cerques una d' angeleta per mi, ja, ja, ja. No importa sigui de la guarda. O les vols totes per tu eh bergant, ja , ja , ja.

I després em retraurien l'enfilall de rosses i de morenes que segons ells tudava per mors de ser tan clepa i tan poc aferradís i que haurien pogut ser les meves angeletes guardianes. Algunes, no es per presumir, ho haurien estat ben gustoses tal és la necessitat que tenen moltes persones de fer d'ànimes caritatives o de bardisses, sense que ningú els ho demani.

I ho és de pesada la gent sempre volent- te dir el que has de fer o prenent que siguis com ells volen i que sovint solen provocar l' efecte contrari

Una vegada decidit el que faria vaig dormir més tranquil tal i com, tot s'ha de dir, solia fer sempre. Fins i tot vaig fer un poc tard a la tenda com era també natural en mi. Vaig saludar mig despistat a na Cinta que m'obria cada matí i me feia de dependent, i en un tres i no res ja era al carrer fent fotos. La pobra ni tan sols va tenir temps d'atabalar- me com cada matí d'una sola de les mil i una punyetes que sol portar un negoci. Menys mal que no és gens entabanada i me treu de moltes paperetes per que sinó el negoci del padrí i llavors dels meus pares, al paradís afrodisíac siguin, ja feria temps que estaria tancat.

El mig dia vaig arribar amb cinc o sis carretes de fotos, encara dels antics i que ja ningú compra, tots de personatges extravagants que havia trobat pel carrer. Senyoretes de porcellana, espitellades i pintades com si passegessin per un cabaret, homes "bull dog ", migrants pobres de tota classe, casta i condició, zíngars pintoresc d'aquests que aturen als turistes per la Seu o el Parc de la Mar, prostitutes que conec de vida ben normal, comerciants avorrits en rebaixa contínua, executius agressors o agressius, al·lots i jovenots frikis i no tan frikis però impertinents igual... bono, que se joí. Tota una representació del més extravagant del que podíem trobar qualsevol dia pel Born. A cada un també havia fotografia amb el mòbil per be que pensés que en elles no se veuria res del que jo cercava. Aleshores encara pensava sense saber ben bé per què que aquelles bubotes no lligaven

amb la nova tecnologia. Fins i tot vaig poder fotografiar al millor amic de mon pare, i ara també amic meu, que a mitjan matí encalçava senyoretes pel Solleric o pel Gran Hotel. En Ferran que tenia bon gust es bergant, vivia de rendes i feia poca feina. I sempre per allà parava parat com un ca me, amb cara de picador d'aquells dels anys seixanta en espera de la pròxima presa. Per a ell, el festeig i el fer de picador era com un vici. Sempre ho deia i no se n'amagava. Passava més gust de provar de lligar que de cardar.

Quan li vaig comentar el que feia, a ell si, perquè no és de la colla jove, per que ja no és d'aquest món i al que tanmateix ja ningú creu quan conta pardalades, va començà a riure de bon de veres com era d'esperar. Tu Benet, que ets la mateixa imatge de bosses tristes de ton pare encalçant fenòmens paranormals?. No em facis riure home ja, ja, ja. Tu que si ets un fenomen paranormal. Tant com ton pare. Amb l'èxit que tenia amb les dones i sempre pensant en el casar, ja, ja, ja.. Ton pare, Benet, ni se llevava l'anell quan aconseguia que m'acompanyés a qualche gresca. Era pardal.

I en Ferran encara riuria si no hagués vist el mateix que jo. No ens ho podíem creure cap dels dos. Quan revelaren les fotos amb aquelles diantres de sals "oxigenades" de cada un dels personatges retratats ens trobarem a darrera cada un o al costat amb un acompanyant somrient a la màquina. Pareixien tots d'acord en saludar-nos, com si sabessin que els fèiem la foto a ells i no als seus acompanyants. Mirarem i remirarem tots els negatius. Tornarem a revelar les fotos amb les sals correctes i amb les "equivocades". Els resultats foren sempre els mateixos i no per això igual de sorprenents. No hi havia errada possible. Després ho provàrem amb les del mòbil. Davallant un programa d'infrarojos o d'ultra blaus o no se que punyetes eren i amb ell també podíem retratar igual aquell fenomen. Llavors era ben real

Entre intranquils i curiosos ens dedicarem llavors a observar aquells espontanis amb més atenció. A veure com eren o si en coneixíem cap. Fins aleshores ni havíem imaginat que també poguessin ser persones. Observant amb més atenció prest en vàrem treure relació. Algunes de les fesomies dels suposats àngels es semblaven a les dels protagonistes principals. Quasi tots solien ser més majors. Observant amb deteniment començaren a fer suposicions. Els acompanyants dels nins eren

més vellets i pareixien més tranquils. Els de rodamóns i prostitutes es veien joves i sans, amb un caràcter que pareixia fort i mirada dura. O amb cara de cansats, de fer molta feina. Els suposats àngels de la gent major o de mitjana edat semblaven més avorrits i les falues d'un parell de nins petits estaven amb cara d'anar sempre amb cinquanta ulls. Aixecant totes les fotografies per guardar-les, ens va caure una que encara no havíem observat. Era la que havia fet a Ferran, sense que s'adonés quan el vaig trobar davant el Gran Hotel. Es bergant provava d'entrar a l'exposició den Rodin per la cara fent- se passar per acompanyant d'una fina i agradable estudiant de belles arts que just acabava de conèixer i que pareixia sa filla. Si haguéssim de jutjar la cara que feia aquella pobra nina vora aquell banastra que se li apuntava per la cara;. Fins i tot amb suposada tan bona perspectiva (per que en Ferran era tan tros de banc que mai esperava carbasses) el pillastre també duia al darrere el seu corresponent espectre. Ni us podeu imaginar la cara de l'acompanyant de la nina. Com per partir a córrer. Però quan en Ferran em va prendre de la mà a la fotografia va començà a perdre color i s'hagué de seure a la cadira del taller. Es pensava haver reconegut el seu fantasmal acompanyant. Em va dir només tres paraules això si varies vegades i quasi sense fil inintel·ligibles.

És mon pare!! . És mon pare;. Jo quasi no el vaig conèixer. Va morir d'un accident amb el seu sidecar quan jo tenia dos anys. L'he conegut per els fotografies que sempre m'ha mostrat ma mare, només deia. I se va posar a plorar...

Vaig agafar- li la foto de les seves mans tremoloses i el vaig observar detingudament. Era molt semblant al fill ara ja, una mica més major. L'home es situava al costat dret d'en Ferran i ens feia una rialla, vaig creure, emocionada. Pareixia dir-nos que n'estava molt content de que el veiéssim i de que el seu fill el pogués conèixer. No feia ni cas a la còmica situació, al contrari. Se veia que esperava la fotografia i semblava haver previst nostres reaccions.

En Ferran estava astorat, però, era un cul rodó com jo mateix i de seguida es va recuperar. Sense pensar, enfollits de sobte, com si volguéssim fugir d'aquella encara increïble realitat sortírem al carrer a fer més fotografies. I les fèiem de manera compulsiva, convulsa per mors el que estaven

esbrinant. El clic a clic era una manera d'allargar el que ja intuïem, de negar el que podia ser una realitat transcendental, una manera de pair el que dins nosaltres començava a ser evident. El mòbil, per bé que ens era molt útil, sols era ja comèdia per dissimular. Sols per que la gent entre tant de selfi beneitó que hi ha avui en dia, no ens mirés com si fóssim folls per be que ho sembléssim. I és que el que pensàvem era cada més evident.

Cada un de nosaltres portava un àngel, un esperit o el que fos devora. Pot ser era una persona morta i que ens estimava. Pot ser semblava vetllar també per nostra integritat. Sols que no el sentíem ni ens podíem comunicar amb ell. Només sortia rere o vora nosaltres en aquelles fotos. Aquella era però hipòtesi perillosa. El dos a l'hora pensàrem que no era hora ni manera de fer públiques nostres intuïcions als primers que trobéssim. Amb això, i per variar, vàrem tenir un poc de coneixement.

Primer havíem de comprovar de forma certa el que pensàvem, i a més intentar reunir la màxima informació possible abans de dir res a ningú. Ens prendrien per folls, cert, però si ho aconseguíem demostrar, seria una commoció, una forta empenta per la fe o per la consciència de molts. Ni nosaltres ni ningú està preparat per a conèixer el seu àngel de la guarda o el que fos si és que en té.

Començarem ja amb més calma a fer una feina sistemàtica de fotografia i revelar carretes de fotos un rere l'altre. L'objectiu era arribar a conèixer a molts dels àngels retratats per poder arribar a establir la relació que podien tenir amb el retratat. Era una feina amb pretensions de ser bastant completa. Abans de dir res o de fer públic nostre descobriment volíem presentar una bona relació del que pot ser la nostra humanitat propera, amb el seu corresponent àngel. Provàrem de fer també un esquema de la complexitat humana. Agrupar la humanitat per característiques comuns ja fos per edat, per sexes, per feines, per classe social, per qualitats, per raça no és fàcil o la manco no és tan fàcil com sembla a primer vista. Ens dugué molta feina però cada fotografia era una satisfacció. Sempre trobarem un àngel guardià per a cada fotografiat, fos qui fos.

Ja amb el mòbil, que es mostra de gran ajuda, acumularem infinitat de fotografies ben interessants. D'alguns aconseguíem fotografies de familiars i coneguts morts. Intentàvem dels que

teníem certa confiança però i de manera dissimulada saber la identitat dels àngels guardians. Ja de seguida ens adonarem que devers la meitat dels fotografiats tenien per àngels guardians algú que havia mort i que estimava molt al seu protegit en vida. Altres, i aquests eren els més interessants no pareixien tenir cap relació amb el seu àngel custodi. Un drogo- addicte amb el poc temps que el fotografiarem havia canviat d'àngel sis vegades fins que es morí de sobredosi amb un àngel de compromís. Hi havia fotografies magnífiques com la de dos gats que es barallaven amb els dos àngels desesperats al darrera amb cara de circumstàncies. Un altre amb un escalador enroscat en un penya-segat sense poder anar ni per amunt ni per avall i un àngel vora seu amb cara d'impotència. Altres fotos eren ben gracioses com les dels àngels dels jugadors de futbol del Barça- Madrid després dels 90 minuts intensos de partit. Els guanyadors amb mala cara, i els perdedors, semblaven contents d'haver portat per bon camí als seus protegits. En això no ho acabàvem d'entendre...sols els perdedors agraden als àngels?. La seva funció no ha de ser procurar la salvació de les seves ànimes?. O no hi ha Deu ni cel i aquests suposats àngels sols miren per les integritats dels seus protegits aquí??. Però, poden intervenir de veritat, tenen algun poder real o sols estan condemnats a patir nostres barrabassades sense poder fer res al respecte. Eren moltes preguntes les que ens fèiem i totes ben transcendents.

La foto que més ens impressionà fou la d'un àngel abandonat al costat d'un fèretre. El mort del seu interior era pot ser un protegit molt proper i ell, com si fos un petit canet al devora, encara no l'havia abandonat. Era evident el llaç sentimental que unia als àngels amb molts dels seus protegits, però, tothom pareixia tenir l'àngel que suposadament necessitava o no hi havia cap ordre ni entitat superior que ordenés aquell difícil compromís. Pregunta que tenia difícil resposta. Coneguérem així i de rebot històries familiars impressionants. Varen ser uns mesos magnífics, molt intensos emocionalment i que convertiren a dos ninots majors malcriats com érem nosaltres en persones més madures i en poc temps.

Un horabaixa d'estiu, quan acabava de fer la migdiada en vengué al cap una qüestió, que amb el temps que feina amb àngels encara ni m'havia plantejat. ¿I el meu àngel? ¿Com seria? ¿Qui seria?.

Em vaig estranyar que ni en Ferran ni jo mateix sens hagués passat pel cap aquella curolla, que a una persona normal hauria estat el primer que l'hi hauria vengut al cap. Ell coneixia el seu, però pareixia se n'havia oblidat mentre estudiaven els àngels de la resta i jo ni havia pensat amb el qui seria el meu. Res tenia lògica, però hi havia alguna lògica en el que estàvem fent?

Quan li vaig comentar a Ferran arribàrem a la mateixa conclusió: eren els nostres mateixos àngels qui no se'ns volien mostrar fins que no estàssim preparats. En certa manera doncs semblava podien intervenir un poc al manco en nostre comportament o en nostre pensament. I ara semblava haver arribat l'hora. Nostres àngels estaven disposats a mostrar-se, o pot ser trobaven que els que ja estàvem preparats érem nosaltres.

Llavors i amb altre impuls dels meus vaig començar a preparar de seguida la que seria fins llavors la fotografia de la meva vida. Amb un no res tot va estar preparat. En Ferran la va fer intentant aparentar tranquil·litat, com sense voler li donar més importància encara que la processó anava per dintre. Tan mateix no podíem oblidar que eren nostres àngels qui pot ser ens condicionaven. Igual també, com si no anés amb nosaltres la revelàrem com si fos una fotografia de qualsevol altra persona. Jo intentava aparentar tranquil·litat, lluny del meu vertader estat d'ànim. Així mateix ja no hem vaig dur cap sorpresa. El senyor que des de l'altre banda de realitat em saludava amb la mà era el meu estimat padrí. Dubtava de mon pare, però no, era el padrí. Estava tal i com jo el recordava de petit. Ell fou qui m'ensenyà a ser bon al·lot com deia ell. També, era el qui més aprop estava de mi, amb qui més jugava i al qui vaig plorar més quan va morir. Jo tenia sols 12 anys, però l'he estimat sempre. Igual sempre pareixia que el sentia quan tenia qualche dubte o havia de prendre alguna decisió. Per això no hem va sorprendre gens que fos ell el meu àngel. Ara que sabia que el tenia devora em trobaria més segur de viure. També en Ferran em comentava que d'ençà que sabia que tenia el seu pare devora, havia deixat de fumar i de beure i conduïa amb més calma. Comentava també que discutia molt menys amb la dona, l'enganava menys i l'estimava més. I que tenia més paciència amb els fills.

Jo, pobre solitari, molt més jove i ja fora pares, fora fills, i fora al·lota no depenia de ningú i ningú depenia de mi. El meu padrí devia tenir poca feina per que a més no era jo el que se diu sempre un temerari. De ca meva a la feina i de la feina a ca meva. I a la feina na Cinta m'ho feia gairebé tot. Jo només m'encarregava de fer i revelar fotografies. Les úniques aventures que tenia jo eren les amoroses i no m'havia d'esforçar massa. Les al·lotes avui t'encalquen elles si és un poc "curro". I a mi no m'agradava complicar-me la vida amb cap ni em solien portar mai maldecaps llevat d'alguna penjada que pogués trobar. És més, els darreres mesos entre encalçant àngels i revelant fotografies havia fet una feinada. Tot hom deia que amb les noves tecnologies tot el món analògic desapareixeria, però, com i per fer la contrària als gurus que se creuen saber- ho tot, semblava que era tot al contrari. Quan la gent sen comença a adonar que tota la informació virtual era això, simplement virtual, que no tenia consistència i que era molt bona de fer desaparèixer a toc de clic comença a imprimir altre pic tot el que tenia. L' incendi dels macro- ordinadors del desert d'Arizona a Estat Units on es guardava tota la informació va estar a punt de deixar el món amb quasi deu anys de buit intel·lectual. Quasi tot ja sols estava publicat en virtual . una gran imprudència, o com dirien els de la colla, una animalada. No fou fins aleshores que la gent se n'adonà de la importància real de tenir tot el publicat en paper i de tota imatge que interessés en la foto. Ara teníem una feinada.

L'endemà em vaig fer una fotografia per que si. Per que volia i sols per saludar el meu padrí. I ell em saludava treien mitja llengua i fent s'ullet, tal i com el recordava de petit. Tot sol com estava em vaig posar a plorar com una Magdalena i no vaig poder parlar durant una bona estona. Em va sortir de sobte tot el viscut els darrers mesos. Poc a poc i amb el trull de la tenda em vaig recuperar una estona i mitjan matí ja millor i més sencer vaig tenir encara altre idea dins el cap i vaig cridar altre pic a Ferran.

Escolta, tu, amb el bel·loca que ets com t'ho fas per parlar amb ton pare? No m'acabes de dir que et trobes millor d'ençà que el tens devora. Ho notes més ara?. Totes les preguntes que ens havien fet els altres àngels externs, ara les ens fèiem de nosaltres.

En Ferran em va comentar que ell just el que feia era que quan tenia un dubte es feia una foto, un selfi ràpid amb el mòbil, el passava pel programa filtre aquell ultra punyetes i així, d'aquella simple manera, amb la cara que li feia son pare ell sabia si li pareixia bé la idea o no. Ell decidia, però, vista que son pare era a l'altre món, o vagin vostès a saber on era però que segur veia les coses amb altre perspectiva, es suposava que sabia qualche cosa més que la resta. Així de clar i així de bo d'entendre, i el cap d'olla m'havia tingut tot aquests temps sense dir-me resj.

Home, Benet, s'excusa. Se suposa que aquí el que te més coneixement ets tu, que no necessites tant com jo al teu àngel. Com vols que decideixi jo per tu si no se decidir mai bé per mi. A mi la opinió de mon pare que gairebé no he conegut si que em serveix, però tu, tu no necessites el teu padrí ja per anar per enmig. És normal que ni se m'ocorregués pensar en que tu poguessis fer el mateix.

Pot ser tenia raó, ni se m'havia ocorregut mai que en Ferran anava de picador per enmig sols per a tapar l'absència emocional d'un pare. Ara l'entenia més, però si ell s'havia acostumat a parlar així amb son pare també ho podia fer jo amb el padrí. Amb tot en Ferran i jo no érem per res iguals. Sovint érem ben antagònics. Pot ser per això ens dúiem bé. Ell estava acostumat a anar sempre rere els altres: darrera sa mare, darrera sa dona, darrera "ses dones" o darrera el que pensaven els amics. Jo era distint. No sabia si m'acostumaria a pensar amb el padrí vora. Una cosa és pensar en un mort i l'altre es saber que t'és devora, que te veu tot el temps i pot desaprovar el que fas. Pot arribar a ser claustrofòbic i tot pensava..

Ferran- vaig amollar- te n'adones de la corretja que portem devora?. Vaig amollar..

En Ferran va riure de la meua ocurrència. Ca home!. Un eremita independent com tu ara em surt amb aquestesj. Només has de fer fotos del teu padrí quan vols tu, no sempre. Si no l'has de mester, no el miris i punt, home. No siguis paranoicj. Ell és allà i t'estima sempre, facis el que li agrada o no ho facis. La teua vida és teua i de ningú més. Ell t'ajuda quan tu vols i si li demanes, no més. Mira si he anat viu jo ja que he fotografiat els àngels de la meua dona i dels meus fills. Si en vull saber res d'ells, o el que pensen de qualche cosa meua els faig una foto i amb la cara que fa el seu

àngel ja ho veig tot. Així com som jo de tros de banc, m'és de molt bona ajuda. M'estalvio moltes discussions. Abans era incapaç d'entendre moltes coses dels demás i ara, ho se tot quan vull. Això, en aquesta paraula tan rara que li diuen empatia i que jo encara ni se ben be sabia com se pronunciava la paraula, doncs ara la tenc al mòbil. En les meves aventures el que primer faig es fotografiar a la possible o "futura" i segons la cara de perill que fa el seu àngel ja sé que tenc via lliure. I si fan mala cara, encara veig que tenc més oportunitat. Ha, ha, ha. I que et pensaves. Són àngels, falues o bubotes. Res més. No crec que siguin més intel·ligents que quan eren vius ni que puguin intervenir massa en les decisions de sons protegits. I tu pots fer el mateix si vols. Quan tens un problema amb algú, ho consultes amb el seu àngel, no amb el teu. Ells se veu, no saben dir mentides. Se suposa que són immaculats sens pecat o alguna cosa així. Llavors amb nostres fotografies els deixem be amb el cul a l'aire. He, he, he.

No, si el raonament den Ferran era pura lògica, els emperons els hi posava jo, així de clar.

Problemes?. Quins problemes tenia jo si som es més "panxo" del món?. La tenda anava bé. Cada vegada hi havia més encàrrecs. Els clients conflictius els despatxava na Cinta que per això cobrava, i que, com qui estava per mi, sempre feia tot el que li deia. Problemes sentimentals?. Mai m'ha faltat una dóna que l'he necessitada i no n'he enganyada cap mai. I per què? Si tanmateix t'encalcn igual i tanmateix sempre et creuen encara que sempre diguin que no ho fan i quan les dius la veritat se pensen que dius mentides...

Allà on vaig tenc amigues, cada setmana podria estar amb una si volgués però, formar una família?. I per què?. I tan mateix, som una persona convenient per cap dona jo?. Portar fills al mon amb la feina que duen i la barbaritat de gent que som?. Això és una inconsciència, un acte d'egoisme i una falta d'educació pensava jo aleshores. I més si surt amb tots els meus defectes sumats als de la seva mare. Igual, pensant així, si amollava aquestes coses a qualche al·lota em fugia més que de pressa com si fos un empestat. Era una bona manera de llevar-me assetjadores i vampires sentimentals del damunt. Hi havia cap dóna que pensés igual que jo o només coneixia dónes que encara vivien en els contes de Disney?.

Enamorar-me ?. Em passava d'al·lot quan em pensava veure bubotes o angelets com les de les fotos per sobre de les meves enamorades. Ara ja no em passa per que se suposa que les veig com se suposa que són, com si les fes una fotografia. Punyetes¡. Si veig la gent tan clara com em puc enamorar?. Estic bé així, o no? Jo que mai dubtava de res ara els punyeters àngels aquests em faran dubtar?. Sempre he pensat que per aquests qüestions sentimental no serviria, però qui sap si amb l'al·lota adient?. A mi totes em pareixien ja iguals... però, i si li demanés al meu padrí?

Em vaig fer una foto, i a darrera meu el padrí contestava de manera ben evident. Em mostrava el seu gastat anell de casat. Era evident que pensava que havia de viure amb algú. Bono com a bon àngel conservador de l'any de la pera que era el meu padrí i que esperava jo de la foto?. Li havia de fer cas?. Entenia el meu padrí el mon d'avui?. Doncs vaig decidir agafar- m'ho amb humor, com si jugués meiam on hem portava el tot plegat

Un any vaig estar jugant a fotos amb el padrí i amb les dones. A cada amiga meva que lligava o coneixia li feia una foto. Les cares dels seus àngels de la guarda (que encara guardo) eren ben de per riure. Cap d'ells es fiava de mi. Tots sabien les meves intencions, sempre bones, pensava jo, sempre malèfiques o tòxiques segons tots els àngels i arcàngels que vaig conèixer. A qualsevol altra li hagués tocat la moral el tot plegat. A mi, no sé encara ben bé per que, el fet em feia sentir ben satisfet. Jo mai enganyava a ningú, sempre parlava clar. Si és si i no és no, ses comptes clares i el *xicolati* espès i en el cel ens vegem tots plegats, però se veu que en les relacions les altres persones sempre esperaven més i mai m'interpretaven en literal. Si no tot el contrari. Quan els deia que jo no volia trull sentimental si no sexe, elles pensaven que si en volia de sentiments. Que una persona tan sensible com deien que era jo, que necessitava algú al seu costat.

Però si tenc un àngel de la guarda vora, no necessito res més¡.

Quan jo els deia que sols volia sexe, elles pensaven sempre que en el fons volia alguna cosa més. Moltes sempre deien que no però era que si. I si alguna deia que si, solia ser que no. Com havia fet sempre ja ni demanava. Em deixava dur o fotografiava la cara de son àngel com feia en Ferran. Com més enfadat estava ell més ganes d'estar en jo tenia l'al·lota. Així ha estat sempre de

complicat per mi aquest mon dels sentiments i dels instints amorosos on mai és res del que pareix, ningú diu el que pensa, per que sovint ni ho sap i parlen els cossos i els gestos molt més que les paraules. Posin llei aquí, en aquestes curolles..si és possible.

I amb aquests raonaments tan anacrònics i reaccionaris segons el polític i correcte món d'avui en dia, gairebé quasi a l'altura dels den Ferran normal que algun àngel de qualque presumible víctima meva fins i tot es disfressés de dimoni per espantar-me. Alguns ja no sabien com ho havien de fer per fer-me fugir. De les al·lotes que coneixia moltes m'agradaven el primer dia i ja no tant el segon ho reconec, però al meu padrí era terrible. Era pitjor que jo, a ell no n'hi agradava mai cap. El dia que l'àngel de la foto de la meva suposada conquesta i el meu padrí s'entengueren vaig veure clar que amb qui havia de viure era amb ella. I no fou fins que vaig veure la cara del meu padrí la de l'altre àngel fins que em va pegar una punyida el cor. Fou un bot tan gros que quasi em surt del pit. Mai m'havia passat. Entendre això i enamorar-me de na Catarineta com un foll fou tot ú.

Us estalvio històries d'enamorats per que segur en sabeu moltes i suposo totes són iguals, encara que jo pensi com pensen tots els enamorats que la seva història és única,. Ho és per ells, i això és l'important. A la resta airej. Me costava a vegades entendre a la meva enamorada que no esposa. Això d'esposa em sona sempre a esposat de presoner o a exposat de vulnerable. Quan m'entraven aquetes pors li feia una foto al seu àngel (que per cert també era la seva padrina), i problema resolt. Sempre en treia de dubtes. Foren feliços donç com se suposa que deuen ser tots els casats, aplegats o enamorats que conviuen junts. També imaginàvem que ho serien els nostres futurs fills. Llavors en veure que la nostra vida ens anava més o manco bé, sem va passar pel cap fer una bona obra i donar a conèixer l'existència dels àngels a la gent. Així tothom podria fer el mateix que nosaltres. Llavors ens posarem a discutir amb en Ferran els pros i les contres de donar a conèixer el nostre descobriment. Sense posar nos d'acord decidirem fer una foto als nostres àngels respectius i que decidissin ells. Bonoj. La cara que posaven ens ho deia tot. No els agradava gens la idea de que tothom conegués la seva existència. Les raons no les sabérem, però les respectàrem. Si algú vol conèixer el seu, no li queda més remei que fer el seu viatge interior o fer una fotografia amb les sals

equivocades si no en sap més. Les nostres tècniques tampoc són res de l'altre món. No volem però i de cap de les maneres respondre dels resultats. No volem tanta responsabilitat. Imagineu que algú en esperar un àngel li surt un dimoniot que el guarda, així com és la gent avui en dia encara ens culparia a nosaltres per haver-los ho mostrat.

No ens ha passat mai res però en aquest món o en els altres que hi ha o que se suposa que hi ha o que vendran segurament tot és i serà possible. No se preocupin vostès si envers d'un àngel blanc el tenen negre o els surt un dimoni vermell cucarell fent ganyotes. Facin la seva vida com sempre han fet i quan necessitin consell, parlin amb el de dintre. Li diguin consciència si volen, o humanitat. Segur que si se posen a reflexionar en vers de sols actuar com si fóssim només bestioles, alguna cosa de profit sortirà.

Des del purgatori a 3 de Febrer de 2025